

Jana Drexlerová

26.10.2010

ředitelka Mamma HELP center

* 2. listopad 1951, Mělník

Otec zemřel, když jí byly tři roky. Maminka se znovu vdala a do rodiny přibýly další dvě děti. Syndrom „zodpovědné starší sestry“ ji provází po celý život. Z celé rodiny nejvíce vzpomíná na babičku, se kterou si velmi rozuměla.

Janu Drexlerovou odmalička bavily klukovské hry. Četla všechno, nejraději Karla Maye a Julese Vernea. V městské knihovně jí dovolili vypůjčit si nadlimitní počet knížek, protože věděli, že za týden je spolehlivě donese přečtené. Chvíli se učila v lidušce na kytaru, ale klasika ji nebavila, u ohně se hrály jiné písničky: Dajána, Tam, kde zem duní, pod kopyty stád...Chodila s partou na čundr, odmala jezdila na letní tábory, brzo jako vedoucí. Bavila ji spousta věcí – holčičí fotbal, šermování, běžky, literární soutěže, zpívání. U ničeho ale nevydržela dost dlouho. Jen psát ji bavilo a baví dodneška. V devítce jí její třídní, češtinářka Jana Dubská, svěřila školní časopis a životní sen nabyl poprvé hmatatelných obrysů...

Na gymnázium šla v roce 1967 proto, aby mohla studovat novinařinu. Hned v prváku ale přišla ta první, osudová velká láska, a protože doma to zrovna moc neklapalo, a vzdor byl zrovna v módě, místo maturity byla v roce 1969 svatba. Dva týdny po osmnáctých narozeninách. Chtěla být dospělá, soběstačná, za dva roky se přestěhovala do Prahy, našla si práci, muže jí vzali na vojnu, když taky zběhl ze studií...A pak už to bylo jen podle hesla „Přes překážky k cíli“. Až mnohem později pochopila, že si ty překážky většinou vyráběla sama.

Dálkově a po nocích dostudovala maturitu i tu vysněnou žurnalistiku. Se dvěma dětmi (kluci se narodili v roce 1972 a 1974), když šel starší syn do školy, byla v prváku na fakultě. Těsně před státnicemi se v roce 1984 manželství rozpadlo, to už dělala v redakci, jezdila na reportáže, oba kluci se brzo museli naučit

samostatnosti...Prvně v životě ji zaskočila nemoc a nemohoucnost. Rozvod nesla těžce a žaludeční vředy se nehojily několik měsíců. Horko těžko dopsala diplomku a vzala si odklad ve škole. Ty státnice nakonec složila – i díky tomu, že se našel muž s podobným osudem, taky čerstvě rozvedený. Znali se ze sousedství, a vzali se brzo, aby si pomohli navzájem... Fungovalo to dalších zhruba deset let.

Zkusila podnikání – distribuční a reklamní agenturu, pak našla společníka a vybudovala malé nakladatelství, úzce specializované na žánr sci-fi. Fanoušci si pro novou knížku rádi přišli do knihkupectví v Karlíně, kde se dalo hned i najíst a napít. V Najádě byla kavárna, pak i čajovna, herna pro hráče deskových her, Dračí doupě, a nakonec i druhá internetová kavárna v Praze. Strašně ji to bavilo, i když v práci trávila dny i noci, a výplaty horko těžko dávala dohromady aspoň pro těch deset mladých lidí, které zaměstnávala. Všechno to skončilo začátkem roku 1999. Překážku, která se jí postavila do cesty, přeskocit nešlo.

Onemocněla rakovinou. Léčba trvala deset měsíců, nezbylo, než zatnout zuby a věřit. Nejtěžší kupodivu bylo naučit se přijímat pomoc a říct si o ni. I tahle zkušenost ji nakonec přivedla k myšlence na založení patientského sdružení Mamma HELP, které nyní pomáhá už skoro patnáct let ženám s rakovinou prsu. Organizace se sídlem v Praze 3 je celostátní, má po celé republice síť poradenských center, kam ročně přijde přes šest tisíc návštěv. V poradnách pracuje čtyřicítka vyléčených patientek, jako terapeutky se starají o nově diagnostikované, některé pak provázejí celou onkologickou léčbou. Z vlastní zkušenosti radí a pomáhají nejen ženám, ale i jejich partnerům a rodinám. Každý rok v České republice onemocní zhoubným nádorem prsu skoro sedm tisíc žen. Je to nejčastější ženské onkologické onemocnění a postihuje stále mladší ročníky.

Jana Drexlerová, dnes už babička dvou vnoučat, v rozhovorech pro média občas říká, že jí nemoc mnohé vzala a také hodně dala. A že to v jejím životě opravdu není jen otřepaná fráze...